

РЕШЕНИЕ

№ 76

гр. П., 29.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П., XII СЪСТАВ, в публично заседание на първи март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Маринела Г. С.а

при участието на секретаря И.Д.Б.

като разглежда докладваното от Маринела Г. С.а Гражданско дело № 20213520100926 по описа за 2021 година

Предявен е установителен иск по реда на 422 ал.1 от ГПК във вр. с чл.538 от ТЗ във вр. с чл.535 от ТЗ, във вр. с чл.537 от ТЗ във вр. с чл.466 от ТЗ във вр. с чл.99 от ЗЗД и чл.79 от ЗЗД.

Ищецът - „***“ ЕООД гр.В., представлявано от Й.П., действащ чрез адв.Й.С. от АК-В. твърди в исковата си молба, че срещу ответника подал заявление по реда на чл.417 от ГПК, въз основа на което било образувано ч.гр.д. №***г. по описа на ПпРС. По това дело, съдът издал заповед за незабавно изпълнение, като ответника възразил, поради което ищеца предявявал и настоящия иск.

На 26.09.2018г., в гр.П., ответникът издал в полза на „***“ ЕООД, гр.П. запис на заповед за сумата от 130.729.10лв.. Записът на заповед бил платим на предявяване и същия бил предявен за плащане на 26.09.2018г. Твърди се, че на 20.10.2018г., с джиро отбелязано на гърба вземането било джирисано на „***“ ЕООД гр.В.

Твърди се още, че записа на заповед обезпечавал вземането на „***“ ЕООД, гр.П. по споразумение от 26.09.2018г., сключено с длъжника-С.С., с което същия поел задължение да заплати сумата от 130 729.10лв. С договор за цесия от 10.10.2018г. „***“ ЕООД, гр.П. прехвърлило вземането си към С.С. на „***“ ЕООД гр.В.. Твърди се, че на 22.10.2018г. длъжникът бил уведомен устно за извършената цесия и извършеното джиро от първоначалния кредитор „***“ ЕООД. След това С. започнал да плаща лично и чрез трети лица и по банкова сметка на ищцовото дружество суми, като за периода от 27.12.2018г. до 19.02.2019г. бил платил общо сумата от 5350.00лв. След това не бил извършвал плащания.

Предвид изложеното, ищецът моли съда да признае за установено, че ответника му дължи сумата 25 000.00лв. представляваща част от поето задължение в общ размер 130 729.10лв., по запис на заповед от 26.09.2018г., с падеж на предявяване и предявен за плащане на 26.09.2018г., прехвърлен с джиро на 20.10.2018г., ведно със законната лихва, считано от 21.05.2021г., до окончателно изплащане на задължението, за което вземане е издадена заповед за изпълнение по реда на чл.417 от ГПК по ч.гр.д. №***г. на ПпРС. Претендира и разноски.

Редовно призован за с.з., се явява лично управителя на дружеството и упълномощен

представител- адв.Й.С. от АК-В., който по същество пледира за уважаване на исковата претенция, така като е предявена.

В едномесечния срок и по реда на чл.131 от ГПК постъпи писмен отговор от ответника СТ. Г. СТ. от гр.П., обл.Т., действащ чрез адв.Н.Ф. от АК-Т., който оспорва иска като неоснователен.

Оспорва представения запис на заповед като недействителен, като твърди, че същата била съставена за целите на извършваната към този момент данъчна ревизия на „****“ ЕООД, гр.П.. Твърди, че никога не бил имал в наличност такава сума, нито пък е получавал такава сума от „****“ ЕООД, нито пък, че имал задължения към тази фирма.

Твърди, че с Решение от 25.03.2019г. по т.д. №148/2018г. по описа на ТОС и Решение №184/22.07.2019г. по в.т.д. №273/2019г. на АС-В. била обявена неплатежоспособността на „****“ ЕООД, гр.П., с начална дата-30.11.2013г. С това решение било постановено обща възбрана и заповест на имуществото на търговеца, както и бил лишен да управлява и да се разпорежда с имуществото включено в масата на несъстоятелността.

Твърди още, че освен него и други лица подписали записи на заповед за големи суми, в полза на „****“ ЕООД, гр.П. за целите на извършваната към този момент данъчна ревизия на дружеството от НАП, които суми реално също не били получени и не се дължало връщане по тях.

След изготвяне на тези документи, ответника твърди, че не му било известно за цедирането на тези вземания, до момента, когато управителя на ищцовото дружество не се свързал с него, и започнал да го притеснява за сумите по записа на заповед. Твърди, че семейството му също било притеснявано, и поради тази причина започнал да плаща различни суми на ищеца. След като се върнал в България, направили тристранна среща между него, управителя на ищцовото дружество и управителя на „****“ ЕООД, гр.П., при която на ищеца станало ясно, че не бил получавал такава сума, нито пък, че имал задължения към „****“ ЕООД, поради което и спрял да плаща. Въпреки това, ищецът не престанал да го притеснява, за което подал и жалба в полицията.

Ответникът оспорва по съдържание както записа на заповед, така и приложеното към ИМ споразумение.

По изложените съображения, моли съда да отхвърли така предявения иск като неоснователен. Претендира разноски.

Редовно призван за с.з. се явява упълномощен представител-адв.Н.Ф. от ТАК, която по същество пледира за отхвърляне на исковата претенция.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, прие за установено следното от фактическа страна:

Видно от приложеното ч.гр.дело №***г. по описа на ПпРС, на основание чл.417 ГПК съдът е издал заповед за незабавно изпълнение № **г. и изпълнителен лист, по силата на които ответникът СТ. Г. СТ. от гр.П. е осъден да заплати на „****“ ЕООД гр.В., представлявано от Й.Г.П. сумата от 25 000.00лв. представляваща част от поето задължение в общ размер 130 729.10лв., по запис на заповед от 26.09.2018г., с падеж на предявяване и предявен за плащане на 26.09.2018г., прехвърлен с джиро на 20.10.2018г., ведно със законната лихва, считано от 21.05.2021г., до окончателно изплащане на задължението.

В срока по чл.414 ГПК от длъжникът СТ. Г. СТ. от гр.П., действащ чрез адв.Н.Ф. от АК-Т., съгласно приложеното пълномощно, е депозирано писмено възражение срещу издадената заповед за незабавно изпълнение. Във връзка с подаденото възражение, с Определение №286/11.10.2021г., ПпРС е указал на кредитора-ищец да предяви иск за установяване на вземането си против длъжника-ответник, както и е спряно принудителното изпълнение по заповед № **г. Спазвайки дадените указания и срок, ищецът е представил

доказателства за предявеният настоящ иск.

Видно от представеният в оригинал запис на заповед от 26.09.2018г., в гр.П., СТ. Г. СТ. в качеството на издател на записа на заповед неотменимо и безусловно се е задължил да заплати без протест и при предявяване на „****“ ЕООД, гр.П., сумата от 130 729.10лв. Записът на заповед е подписан от издателят СТ. Г. СТ.. Записът на заповед е бил предявен на издателя на 26.09.2018г. Видно от същия, на 20.10.2018г. вземането по записа на заповед е прехвърлено от управителя на „****“ ЕООД, гр.П.-Веселин В., безусловно и неотменимо на „****“ ЕООД гр.В., представлявано от Й.Г.П..

По делото е приложен и договор за цесия от 10.10.2018г., по силата на който „****“ ЕООД, гр.П. прехвърлил на „****“ ЕООД гр.В. вземане в размер на 130 729.10лв. от СТ. Г. СТ.. Приложено е и споразумение от 26.09.2018г., сключено между „****“ ЕООД, гр.П. и СТ. Г. СТ., по силата на което страните са се споразумели издължаването на задължението на С.С. към дружеството включващо общо от сумата 130 729.10лв. в т.ч. суми по договор за временна финансова помощ от 03.12.2017г., две фактури от 2015г. и договор за временна финансова помощ от 01.09.2015г., да бъде изплащано от С. по 1000.00лв. на месец, по банкова сметка на дружеството.

По делото са приложени (от л.8 до л.15) преводни нареждания от С.С. по банкова сметка на „****“ ЕООД гр.В., с посочено основание на всичките „споразумение“ за следните суми: на 19.02.2021г. за сумата от 350.00лв.; на 25.07.2019г. за сумата 600.00лв.; на 07.06.2019г. за сумата 600.00лв.; на 19.04.2019г. за сумата 600.00лв.; на 18.03.2019г. за сумата от 600.00лв.; на 27.12.2018г. за сумата 2000.00лв. и на 08.02.2019г. за сумата от 600.00лв., или общо сумата 5350.00лв.

По делото се представени и доказателства (договор за продажба на тор от 19.12.2013г., приемно-предавателен протокол от същата дата, договор за временна финансова помощ от 29.10.2013г. преводно нареждане от 03.12.2014г.) от които се установява, че между С.С. и „****“ ЕООД, гр.П., в периода 2013-2014г. е имало търговски взаимоотношения.

От приложеното в цялост дело по несъстоятелност №148/2018г. по описа на ТОС, се установява, че с Решение №23/25.03.2019г. е обявена неплатежоспособността на „****“ ЕООД, гр.П. и е открито производство по несъстоятелност на дружеството. С решение №184/22.07.2019г. това решение на ТОС е отменено в частта относно началната дата на неплатежоспособността на дружеството, като е определена нова начална дата-30.11.2013г. С решение №***г. на ТОС производството по несъстоятелност е прекратено и е постановено заличаване в ТР на „****“ ЕООД, гр.П..

По делото е изискана и приложена и преписка от РП гр.Т., ТО-П., образувана по жалба от С.С., против Й.П.-управител на „****“ ЕООД гр.В. от 17.06.2021г., в която е изложил данни, че управителя на дружеството постоянно му звъни по телефона и го притеснява както него, така и членове на семейството му, във връзка с издадения ИЛ за сумата от 25 000.00лв. частичен иск от цялата сума в размер на 130 729.10лв. По тази преписка са изискани сведения от Й.П., който е изложил твърдения за отправени заплахи от страна на С.. Изискани са сведения и от С. и други лица. Вследствие на това и на двамата са съставени протоколи за предупреждение по чл.56 от ЗМВР, да не влизат в пререкания един с друг, и да не предприемат самоуправни действия спрямо личността и семейството на другия. С Постановление от 01.09.2021г. на прокурор от РП гр.Т., ТО-П., е отказано да се образува ДП, поради липса на достатъчно данни за извършено престъпление от общ характер.

По делото са разпитани свидетели и на двете страни.

От показанията на св.С.И. се установява, че между С.С., управителя на „****“ ЕООД гр.В. и управителя на „****“ ЕООД, гр.П. са се състояли няколко срещи. На 22.10.2018г.

тримата се срещнали в заведение в гр.П., при която среща В. (управителя на „****“ ЕООД, гр.П.) предал на С. договора за цесия, както и документация свързана със задълженията му- договори за временна финансова помощ и процесната запис на заповед. След това осъществили още няколко срещи, като последния път се срещнали пред нот.Ю.Й. във връзка с възбрани на имоти на С., като по данни на свидетеля самия С. предоставил данни за тях на ищцовото дружество.

Показанията на св.Д.Д. са също за това, че на 22.10.2018г. е осъществена среща между С., Й. и В., като на тази среща присъствал както този свидетел, така и св.И.. При тази среща В. казал на С., че вземанията му преминават към фирмата на П., като това което разбрал този свидетел, че ставало въпрос за над 100 хил. лева. След около две-три седмици С. и П. отново се срещнали, за да говорят на тази тема- кой на кого прехвърля и на кого трябвало да плаща.

От показанията на св.П.Петров се установява, че същия е имал отношения както със С., така и „****“ ЕООД, гр.П. от 2013г. През 2018г. управителя на „****“ ЕООД, гр.П., му се обадил и му съобщил, че му е съставен ревизионен акт в размер на 100 хил.лева от данъчните служби. Тъй като искал да обжалва този акт, под предлог, че има вземания от земеделски производители, поискал да подпише документ, че му дължи 50 хил.лева, който след приключването на делото щял да се скъса. Тъй като имали добри взаимоотношения с В., свидетеля се съгласил и подписал този документ. По-късно се оказало, че В. дължал пари на „****“ ЕООД гр.В., и заради това продал това вземане. Свидетелят твърди, че от С. знае, че по същия повод В. накарал и него да подпише документ за задължения към „****“ ЕООД, гр.П., които също по-късно били прехвърлени на ищцовото дружество. След това С. започнал да му се обажда уплашен, заради това, че го притеснявали от „****“ ЕООД гр.В. за това задължение. В този смисъл са и показанията на св.К.И., който също по настояване, със същите съображения за данъчна ревизия от страна В. подписал запис на заповед, че се задължава да му заплати сумата от 50 хил.лева, въпреки, че към този момент нямал такива задължения. Напротив „****“ ЕООД, гр.П. му дължали пари за 40т. царевица. Три дни след това дошъл управителя на ищцовото дружество, да подписва документи и разбрал, че В. „навързал“ много хора по този начин.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

С оглед преценката за допустимост на иска, съдът установи следното:

Приетият за разглеждане иск срещу лицето СТ. Г. СТ. е допустим, на основание чл.422 от ГПК, като предявен в предвидения срок, считано от съобщаването за постъпилото възражение- 17.06.2021г., от и спрямо надлежните страни, при наличие на правен интерес, с оглед постъпилото възражение срещу дължимостта на сумата по издадената заповед.

Разгледана по същество ищцовата претенция е основателна по следните съображения:

Съгласно трайно установената практика на ВКС- Тълкувателно решение № *** г. на ВКС по т.д. № **г., ОСГТК, Решение № *** на ВКС по т.д. № ** г., II т.о., Решение № ***г. на ВКС по т. д. № * г., I т. о. и др. предмет на делото по предявен установителен иск по реда на чл.422, ал.1 от ГПК в хипотеза на издадена заповед за изпълнение по чл.417, т.9 от ГПК въз основа на запис на заповед е вземането по редовен от външна страна менителничен ефект. Т.е. в производството по чл. 422, ал. 1 ГПК ищецът - кредитор, който се е снабдил със заповед за изпълнение въз основа на запис на заповед, доказва вземането си, основано на менителничния ефект - съществуването на редовен от външна страна запис на заповед, подлежащ на изпълнение.

Записът на заповед е самостоятелна правна сделка от категорията на абстрактните, при която основанието е извън съдържанието на документа. В качеството му на абстрактна

правна сделка редовният от външна страна запис на заповед доказва вземането на поемателя за обещаната от издателя парична сума, което вземане е предмет на делото в производството по чл.422, ал. 1 ГПК. Кредиторът не е длъжен да сочи основание на поетото със записа на заповед задължение и да доказва възникването и съществуването на каузално правоотношение между него и издателя, по повод или във връзка с което е издаден записът на заповед. В този случай тежестта за доказване на каузалното правоотношение и на обвързаността му със записа на заповед се разпределя в съответствие с общото правило на чл. 154, ал. 1 ГПК като всяка от страните доказва фактите, на които основава твърденията и възраженията си и които са обуславящи за съществуването или несъществуването на установяването в производството по чл. 422, ал. 1 ГПК менителнично вземане. При заявено от ответника - издател на ефекта относително възражение, обуславящо несъществуване на вземането по записа на заповед, същият следва да докаже фактите, на които основава възражението си. В този случай, ако кредиторът - поемател сочи друго каузално правоотношение, по повод или във връзка с което, според него, е издаден записът на заповед (в исковата молба или с оглед отговора на ответника на исковата молба), ищецът носи тежестта на доказване на обстоятелствата, на които основава твърденията си. Недоказването и от двете насрещни страни на поддържаните от тях различни конкретни каузални правоотношения, съответно на връзката им със записа на заповед, няма за последица погасяване/несъществуване на вземането по менителничния ефект, тъй като при неоснователност на релативното възражение на ответника ищецът не дължи доказване на възникване/съществуване на каузално правоотношение, по повод на което е издадена ценната книга, така както не дължи установяването му в хипотеза на липса на относително възражение от ответника.

В настоящия случай от материалите по делото се установява по безспорен начин, че ищецът сочи обвързаност на записа на заповед с конкретно каузално правоотношение между издателя и поемателя по този запис на заповед-споразумение за дължимост на сумата от 130 729.10лв. Ответникът прави възражение, че не дължи сумата по записа на заповед, тъй като същия бил съставен за целите на извършваната към този момент данъчна ревизия на дружеството-поемател от НАП, които суми реално не били получени и не се дължало връщане по тях. Излагат се доводи, че управителя на дружеството поемател си е послужил с измама, за да подпише както споразумението, така и процесната запис на заповед. Това по същество представляват лични каузални възражения (нищожност и/или унищожаемост), съпътстващо издаването на процесната запис на заповед.

Съдът съобрази обстоятелството, че представения като писмено доказателство по делото запис на заповед от 26.09.2018г. съдържа изрично посочените в разпоредбата на чл.535, ал.1 от ТЗ реквизити, като наименование „запис на заповед“ в текста на документа на български език; безусловно обещание да се плати определена сума пари- 130 729.10лв; падеж –на предявяване; място на плащане-гр.П.; името на лицето на което или на заповедта, на което трябва да се плати-„****“ ЕООД гр.П.; дата и място на издаване-26.09.2018г. и гр.П., и подпис на издателя. Същият е предявен за плащане на 26.09.2018г. В този смисъл същия е редовен от външна страна.

В конкретния случай обаче тази ценна книга е прехвърлена чрез джиро, което обстоятелство не се оспорва, и за която важат други правила.

Прехвърлянето на ценни книги на заповед е уредено в чл.316 ТЗ. Според тази норма, издаденото на заповед нареждане, което е отправено до търговец за плащане на пари, предаване на ценни книги или други заместими вещи, без в него вземането да е поставено в зависимост от насрещно изпълнение, може да се прехвърля чрез джиро.

Джирото е едностранна, абстрактна и формална сделка. С него кредитора по менителничния ефект – джирант се съгласява да бъде заменен в правата по ценната книга с друго лице - джиратар.

Разпоредбата на чл.465 ТЗ предвижда, че длъжниците по менителницата не могат да противопоставят на приносителя възражения, които са основани на личните им отношения с издателя или с някои от предходните приносители, освен ако приносителят е бил недобросъвестен. Цитираната правна норма намира съответно приложение и към записа на заповед съгласно чл.537 ТЗ. Посочената разпоредба и функциите на джирото обосновават извода, че спрямо третите лица, които са придобили записа на заповед с джиро, издателят не може да противопостави възражения, извлечени от каузалните отношения с поемателя /джиранта/, предхождащи или съпровождащи издаването на менителничния ефект. В този см. Решение №***. по т.д. № **г., на ВКС, II т.о., Решение №***г. по т.д. №**г. на ВКС, I г.о., Решение №****г. по т.д. №**г. на ВКС, I т.о. и др.

От този принцип има изключения – издателят може да направи на джиратаря личните си възражения, основани на каузалните отношения със своя кредитор /поемател на записа на заповед и джирант/ само ако джиратарят /приносителят/ е недобросъвестен или е извършил злоупотреба с право.

Законодателят не е дал легална дефиниция на термина "недобросъвестност", но съгласно теорията и практиката недобросъвестността означава знание на фактите, на които се основават възраженията на длъжника от отношенията с предходния притежател на менителничния ефект, т.е. знание не само за недостатъци в правата на непосредствения предшественик, а и за дефекти по отношение на предходни приносители на ценната книга. Недобросъвестността е правно релевантен факт, ако е съществувала към момента на придобиване на ценната книга, в настоящия случай - към момента на джиросване на записа на заповед-20.10.2018г. Ако джиратарят е знаел към момента на получаване на ефекта, че джирантът не е кредитор по документа, или че правата му имат определени недостатъци, или че джирото се прави единствено с цел да се лиши длъжникът от възраженията по каузалното правоотношение между него и поемателя /джиранта/, следва да се приеме, че същият е недобросъвестен.

В случая обаче ответника нито въвежда такива твърдения, нито пък ангажира доказателства в тази посока

На следващо място следва да се посочи, че когато в менителничния ефект не е включена ректа клауза – чл.466, ал.2 ТЗ, какъвто е настоящият случай, джиросването дава право на джиратаря да получи плащане, без да слуша възражения, основани на личните отношения на длъжника с джиранта, с изключение на хипотезата, когато джиратарят е недобросъвестен при придобиване на менителничния ефект.

Предвид изложените доводи съдът намира, че няма как да бъдат противопоставени и изследвани в настоящия процес възраженията на ответника за несъществуване на каузални правоотношения между него и поемателя на записа на заповед-,** ЕООД гр.П.. Съдът отчете показанията на св.Петров и св.И., за това, че са били подведени от управителя на „****“ ЕООД гр.П. да подпишат документи за дължимост на големи суми, както и че вероятно С. е сторил същото, въпреки, че не са присъствали на това и преразказват това което са чули от самия него. Но това възражение няма как да бъде противопоставено на джиранта, освен, ако е бил недобросъвестен. А по делото не са събрани доказателства за това, в т.ч. и от показанията на тези двама свидетели, че джиратаря е бил недобросъвестен към момента на извършване на джирото. Напротив от показанията на св.Петров се установява, че управителя на „****“ ЕООД гр.П. е подвел и ищеца по делото. Ето защо няма как на ищцовото дружество да бъде противопоставено едно такова възражение, и той да отговаря за лични каузални отношения между издателя и поемателя на записа на заповед. Недоказано е и възражението, че ищеца по делото разбрал, че ответника не дължал сумата по записа на заповед на поемателя. Това възражение е оборено от показанията на св. И. и св.Д., които са присъствали на описаната в ИМ тристранна среща. И двамата свидетели заявиха, че на тази среща цялата документация във връзка с прехвърлянето на това вземане

била предадена на ответника. Последвала още една среща, на която отново присъствали свидетелите, и на която отново било това вземане-„кой на кого прехвърля и на кого трябва да плаща“. Нещо повече, представени са по делото доказателства за това, че ответника преди завеждане на заповедното производство и настоящия иск (в периода от ***г.) е платил на ищцовото дружество сумата общо от 5350.00лв, което по същество представлява извънсъдебно признание не само за дължимост, но и за знание на извършеното прехвърляне. Липсват доказателства за това те да са платени чрез заплаха и принуда. В тази връзка приложената полицейска преписка не установява друго, а наличие на конфликт между страните по делото, след снабдяване на ИЛ и образуването на изп.дело по посоченото ч.гр. дело.

Предвид изложеното съдът счита, че представения запис на заповед е редовен от външна страна и удостоверява подлежащо на изпълнение вземане, поради което следва да признае за установено по отношение на ответника, че дължи на кредитора, сумата 25 000.00лв. представляваща част от поето задължение в общ размер 130 729.10лв., по запис на заповед от 26.09.2018г., с падеж на предявяване и предявен за плащане на 26.09.2018г., прехвърлен с джиро на 20.10.2018г., ведно със законната лихва, считано от 21.05.2021г., до окончателно изплащане на задължението, за което вземане е издадена заповед за изпълнение по реда на чл.417 от ГПК по ч.гр.д. №***г. на ПпРС.

При този изход на делото, следва да се разпреди и отговорността за разноските, които ответникът дължи ищеца, както за тези направени в заповедното производство, така и в настоящото производство.

Тъй като на ищеца по ч.гр.д. №***г. на ПпРС не са присъдени разноси, то такива не се и дължат. Видно от ч.гр.д. със заявлението ищеца не е поискал присъждане на разноси, такива не са му присъдени. Впоследствие е поискал присъждане на разноси, но с Разпореждане №***г. съдът е оставил молбата за допълване на издадената заповед за изпълнение без разглеждане, тъй като е била извън срока по чл.248 от ГПК. В този смисъл съдът намира за недопустимо в исковото производство ищеца да се иска присъждане на разноси за ч.гр.д.

По отношение на исковото производство съдът намира, че ответника дължи на ищеца сумата от 500.00лв., представляващи разноси за заплатена д.т. по настоящото производство адвокатско възнаграждение, нито се претендира, нито пък има доказателства за това в какъв размер е, и дали същото е заплатено.

Въз основа на изложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че **СТ. Г. СТ.**, ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес -гр.П., обл.Т., ул.,***“№31, ет.4, ап.12 ДЪЛЖИ на „****, ***, със седалище и адрес на управление- гр.В., ул.“****, представлявано от управителя Й.Г.П., **СУМАТА 25 000.00лв. (двадесет и пет хиляди лева и 00ст.)** представляваща част от поето задължение в общ размер 130 729.10лв., по запис на заповед от 26.09.2018г., с падеж на предявяване и предявен за плащане на 26.09.2018г., прехвърлен с джиро на 20.10.2018г., ведно със законната лихва, считано от 21.05.2021г., до окончателно изплащане на задължението, за което вземане е издадена заповед за изпълнение по реда на чл.417 от ГПК по ч.гр.д. №***г. на ПпРС.

ОСЪЖДА СТ. Г. СТ., ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес -гр.П., обл.Т., ул.,***“№31, ет.4, ап.12 **ДА ЗАПЛАТИ** на „****, ***, със седалище и адрес на управление-гр.В., ул.“****, представлявано от управителя Й.Г.П., **СУМАТА 500.00лв. (петстотин лева и 00 ст.)**, представляваща разноси по настоящото дело за заплатена д.т., на осн. чл.78, ал.1 от

ГПК.

Решението подлежи на обжалване, в двуседмичен срок, от връчването му на страните, пред Търговишки окръжен съд.

Съдия при Районен съд – П.: _____